ROB GARRETT

ZANURZENIA

Wystawa finalistów konkursu dla artystów przyjęła kształt wyspy, wyłaniającej się z muzealnych przepływów i przywołującej jeden z kluczowych motywów kuratorskiej koncepcji przyszłorocznej edycji inSPIRACJI – wyspę Grodzką.

Gdy przemieszczamy się wzdłuż brzegów „wyspy", zbudowanej z ruchomych ścian w sali Muzeum Narodowego w Szczecinie, nasze kroki stają się echem pływów i prądów Odry Zachodniej, Kanału Grodzkiego i Duńczycy. Oglądając prace prezentowane na ścianach, intuicyjnie przywołujemy określone przestrzenie i atmosferę, nawiązujące do szlaków wodnych Szczecina, jego wysp, miasta i jego mieszkańców.

GŁĘBIĘ wypełniają osnute mrokiem i tajemnicą realizacje, nierzadko dotyczące trudnej tematyki, odwołujące się do poprzemysłowych obszarów miasta, dawnych mitów, a także niewidocznych, podwodnych prądów Duńczycy i jej brzegów. Tutaj znajdują się prace Judyty Bernaś, Martyny Jastrzębskiej oraz, pokazana odrębnie, w 13muzach, lecz powiązana z nimi, emanująca tajemniczym urokiem, animacja Pawła Kleczewskiego i Kasi Zimoch.

W GÓRNYM BIEGU RZEKI, gdzie Odra Zachodnia łączy się z Duńczycą, w rozchodzących się po wodzie kręgach, odbiciach i drganiach, odnajdziemy echa dróg miasta, jego murów i wysp. Tutaj zaprezentowane są prace Soni Ramer, Julii Kurek oraz Andreasa i Nikosa Guskosów.

Obszar wzdłuż Odry Zachodniej, gdzie Wyspa Grodzka zwraca się ku zabudowaniom starego miasta, to miejsca DRYFOWANIA. Przestrzenie oczyszczania, rytuałów, sennych palimpsestów, delikatności i marzeń o pięknie, które przywołują prace Urszuli Kluz-Knopek, Agaty Szymanek, Weroniki Lucińskiej i Diany Grabowskiej.

IMMERSIONS

The Competition for Artists Exhibition is presented as an island, suspended in the flow of the museum; and patterned on one of the primary curatorial motifs for *next* year's inSPIRACJE Festival, Szczecin's own Grodzka Island.

As you navigate your way around the 'island' of temporary walls in the middle of Muzeum Narodowe's large hall your steps will echo the flows and eddies of the West Oder, Kanał Grodzki and Duńczyca. Encountering the art on these walls you may intuit certain zones or atmospheres that also correspond to the flows of Szczecin's waterways, islands, city and people.

The DEEP is populated by dark, mysterious and sometimes heavy works, arranged to face the sites of old industry, old myths and unseen undercurrents in the Duńczyca and on its shores. Here you will find the art of Judyta Bernaś and Martyna Jastrzębska; and shown separately in 13muz, but linked to this shore, the haunting animation work by Paweł Kleszczewski and Kasia Zimnoch.

UPSTREAM, where the West Oder shares its flow with the Duńczyca, you will find echoes of the ways the city, its stones and its islands hold the lives around them, in ripples, reflections and oscillations. Here the works of Sonia Rammer, Julia Kurek, and Andreas and Niko Guskos are clustered.

Along the West Oder where Grodzka Island faces the old town, things are FLOATING. Here is a zone of purifications, rituals, dream-like palimpsests, delicacy and beauty fantasies suggested by the works of Urszula Kluz-Knopek, Agata Szymanek, Weronika Lucińska and Diana Grabowska.

Na końcu docieramy do DOLNEGO BIEGU RZEKI i wracamy do punktu, w którym weszliśmy do muzealnej Sali. Tutaj łączą się morze i jezioro Dąbie. To miejsce mgieł i niepewności, gdzie rzeczy czekają na ujawnienie, miejsce powrotu do tego, co zapomniane i porzucone. Tutaj prace Anny Dybowskiej i Agaty Wolniewicz dotykają wodnej natury nieznanego i niewidzialnego.

Rob Garrett
kurator wystawy konkursowej
i członek jury konkursowego

Finally, you will find yourself DOWNSTREAM and return to the place you entered the hall. Here the sea and Lake Dąbie beckon. This is a place of mists and uncertainty; a place of things yet-to-come; a place of the return of the forgotten and discarded. Here the works of Anna Dybowska and Agata Wolniewicz reach out to the watery unknown and unseen.

Rob Garrett
Competition Exhibition Curator and Judge

JUDYTA BERNAŚ

Judyta Bernaś urodziła się w 1978 roku w Sosnowcu (Polska). W latach 2000-2005 studiowała w Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach na Wydziale Grafiki, Malarstwa i Wzornictwa. Zrealizowała dyplom (z wyróżnieniem) pod kierunkiem prof. Ewy Zawadzkiej w Pracowni Druku Wypukłego 2. Po ukończeniu studiów pracowała w macierzystej uczelni, obecnie jako adiunkt w Pracowni Działań Multigraficznych prof. Ewy Zawadzkiej (Katedra Intermediów i Scenografii). W 2012 roku na Wydziale Artystycznym Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach otrzymała tytuł doktora sztuki w dziedzinie: sztuki plastyczne, w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne. Zajmuje się zagadnieniami sacrum i profanum, aktu kobiecego i męskiego, cielesności z uwzględnieniem wnętrza i zewnętrza ciała, realizuje prace na pograniczu różnych dziedzin sztuk wizualnych (tradycyjnych i nowoczesnych), eksperymentem w grafice artystycznej i fotografii. Miała ponad 15 wystaw indywidualnych i uczestniczyła w ponad 140 wystawach zbiorowych, konkursach i festiwalach.

Judyta Bernaś was born in 1978 in Sosnowiec, Poland; and from 2000 to 2005 she studied at the Academy of Fine Arts in Katowice, in the Faculty of Graphic, Painting and Design. She received her diploma (with distinction) under the direction of professor Ewa Zawadzka in Relief Printing Studio 2. After graduating, she worked at her alma mater. Currently, she works as an assistant professor at the Multigraphic Actions Studio of professor Ewa Zawadzka (Chair of Intermedia and Scenography). In 2012, she received her Doctorate Arts (Fine Arts) from the Faculty of Arts at the Academy of Fine Arts in Katowice. Her art work deals with the issues of the sacred and the profane; the male and female nude; and borders between the interior and exterior of the body. Bernaś works across both traditional and modern visual arts disciplines; and experiments in graphic arts and photography. She has presented more than 15 solo exhibitions and participated in over 140 group exhibitions, competitions and festivals.

JEDNIA

Jednia to jedność, jedno, zjednoczenie w całość, scalenie obrazowania boga i człowieka, kobiety i mężczyzny, sacrum i profanum. Jedna ikona intensywna znaczeniowo, tworzona przez nawarstwianie kilkunastu przedstawień, wzajemnie przenikających się, łączących jedność ciała metafizycznego i fizycznego. W formie wizualnej przypomina poklatkową animację 14. obrazów-stacji. Prapoczątkiem dla niej był cykl *Droga* i *Światło*.

Judyta Bernaś

JEDNIA (THE ONENESS)

Jednia (The Oneness) is unity, one and the same, unification, merger of the illustration of god and man, man and woman, sacrum and profanum. It is one icon, intense in its meaning and created by the accumulation of several representations that merge and combine to form the oneness of the metaphysical and physical body. When visualized, it reminds one of a stop-motion animation of 14 station-images. Its earliest beginnings were the cycles *Droga* (*The Way*) and *Światło* (*The Light*).

Judyta Bernaś

ANNA DYBOWSKA

Anna Dybowska, urodzona w 1983 roku w Warszawie. Studiowała w Europejskiej Akademii Sztuk. W 2015 roku uzyskała dyplom z wyróżnieniem z grafiki warsztatowej (linoryt) zrealizowany pod kierunkiem Magdaleny Cybulskiej oraz aneks z rysunku pod kierunkiem prof. Antoniego Fałata w Europejskim Wydziale Sztuk Akademia Finansów i Biznesu Vistula (AFiB) Vistula w Warszawie. W 2014 roku otrzymała stypendium Rektora za wybitne osiągnięcia w nauce oraz w roku 2014 i 2015 wyróżnienia Rektora za wysokie osiągnięcia artystyczne. Brała udział w wielu wystawach indywidualnych i zbiorowych, m.in. w 2014: „Malarstwo", Galeria „Ratusz" w Legionowie, wystawa indywidualna; „Grafikoły", Galeria EAS, wystawa zbiorowa w Warszawie; „Superduo" Galeria EAS, wystawa indywidualna; „Ulica Themersonów", Płocka Galeria Sztuki, Płock, wystawa pokonkursowa; w 2015 roku: „1 + 1", Galeria „Ratusz" w Legionowie, wystawa indywidualna; IX Międzynarodowy Przegląd Ekslibrisu im. Pawła Stellera w Katowicach, Biblioteka Śląska, wystawa pokonkursowa; „Kreski na ulicy", Płocka Galeria Sztuki, Płock, wystawa grupowa ze zbiorów galerii; „Ptasie sprawy i Skłębienia", Galeria „Ratusz" w Legionowie, wystawa indywidualna; XI Quadriennale Drzeworytu i Linorytu Polskiego w BWA w Olsztynie, wystawa pokonkursowa, towarzysząca Międzynarodowemu Triennale Grafiki w Krakowie; w 2016: m.in. „MY", Galeria „Młynek", Warszawa, wystawa zbiorowa.

Anna Dybowska was born 1983 in Warsaw and studied at the European Academy of Arts. In 2015 she obtained her Diploma of Fine Arts in Printmaking (linocut) with distinction under the direction of Magdalena Cybulska; and a supplement in drawing under the direction of Professor Antoni Fałat in The European Faculty of Arts at the University of Economics and Computer Sciences (AFiB) Vistula in Warsaw. During the 2014 academic year she received the Rector's Scholarship for outstanding academic achievement and in 2014 and 2015 the Rector's Award for outstanding academic achievements. In 2014 Dybowska participated in various exhibitions such as the solo exhibition "Painting" at Gallery "Hall" in Legionowo; the group exhibition "Grafikoły" at Gallery EAS in Warsaw; the solo exhibition "Superduo" at Gallery EAS in Warsaw; and the post-competition exhibition "Themerson's Street" at Plock Art Gallery in Plock. Her exhibitions in 2015 included the solo show "1 + 1" at Gallery "Hall" in Legionowo; the post-competition exhibition "P. Steller IX International Exlibris Review" in Katowice in the Library of Silesia; the group exhibition "Lines on the Street" at Plock Art Gallery in Plock; the solo exhibition "Bird Affairs and Turbulences" at Gallery "Hall" in Legionowo; and the post-competition exhibition "XI Quadrennial of National Woodcut and Linocut" at BWA in Olsztyn; and in 2016 a group exhibition "MY" in Gallery "Młynek" in Warsaw.

SENNIK

Moje działania twórcze skupiają się głównie wokół rysunku, grafiki i malarstwa. W każdej z dziedzin staram się oddać swój wewnętrzny nastrój wywołany obserwacją otaczającej materii. Mój rysunek wyraża się lekkością przekazu. Gęstością i swobodnością kreski nadaję mu swoistego mistycyzmu. Działania graficzne opieram głównie na technice linorytu, gdzie budując obraz ze zróżnicowanych struktur, wzmagam intensywność odbioru w przedstawianiu przestrzennej formy. Inspiracją ostatnich cykli prac graficznych jest zgłębianie istoty związków międzyludzkich poprzez przedstawienie etapów ludzkiej egzystencji. Pokazuję w nich wyraziste kształty kontrastujące ze sobą, statyczność i dynamikę, napięcie emocjonalne buduję zróżnicowaną gęstością tkanki graficznej materii. W pracach stworzonych do cyklu „Sennik" przedstawiam ulotne, kłębiaste zjawy stanowiące niejako syntezę moich działań twórczych w rysunku często inspirowanym ludowymi wierzeniami, przepełnionymi magią i tajemniczością. Ich wielokształtne, wodniste bryły niczym zbite kłębowiska śnionych zjawisk zachęcają do wewnętrznej analizy każdego z nich. Rytmy i energia wydobywające się ze zlepków sennych omamów opowiadają tajemnicze historie płynących dążeń i chaotycznych myśli.

DREAM BOOK

My creative activities are focused mainly in the drawing, graphics and painting. In each of the areas I try to give my inner mood triggered on observation surrounding the matter. My drawing expresses lightness media. Density and gentle lines gives it a kind of mysticism. Graphic actions lean mainly on the technique of linocut, where I build a picture of the diverse structures which increases the intensity of the reception in the presentation of spatial forms. The recent cycle of graphic works is exploring the essence of relationships by presenting the stages of the human existence. Showing the expressive shapes contrasting static and dynamic, I build an emotional tension by the diverse density tissue of graphic matter. In the works titled "Dream Book" I present a puffy ghosts which are somehow a synthesis of my creative activities in the figure often inspired by folk beliefs, brimming with magic and mystery. Their multiform, watery lumps like a dense whirl dreamed encourage an observer into internal analysis of each one of them. Rhythms and energy emanating from clumps dream hallucinations telling mysterious stories flowing aspirations and chaotic thoughts.

DIANA GRABOWSKA

Diana Grabowska urodziła się w 1989 r. w Warszawie, gdzie obecnie mieszka i pracuje. W 2015 r. uzyskała tytuł magistra sztuki na kierunku rzeźby. Została laureatką wystawy „Coming Out Najlepsze Dyplomy 2015", otrzymała wydziałową nagrodę Złote Dłuto oraz pierwsze miejsce w konkursie Inicjatywy ENTRY. W 2015 r. zdobyła Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego dla najlepszych studentów. W trakcie studiów współpracowała z Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie oraz grecką fundacją Deste Foundation of Contemporary Art. W 2014 r., za osiągnięcia artystyczne, otrzymała Stypendium Rektora oraz stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W 2012 r. realizowała półroczne stypendium artystyczne miasta stołecznego Warszawy. Artystyczna aktywność Diany Grabowskiej sytuuje się w tzw. poszerzonym polu rzeźby. Tworzy na granicy kilku dyscyplin plastycznych, tj. tradycyjnej rzeźby/obiektu rzeźbiarskiego, wideo artu, projektowania i działań performatywnych. Jej prace podejmują refleksję na temat charakteru współczesnej kultury. Czerpie inspirację ze zdarzeń codziennych i aktualnych, ale osadza je w obszarze uniwersalnym. Koncentruje się na związku widzialności i egzystencji (odwzorowania człowieka za pomocą obrazu) oraz problemie funkcji obiektów sztuki.

Diana Grabowska was born in Warsaw (1989) and she currently lives and works in Warsaw. In 2015 she graduated from the Academy of Fine Arts in Warsaw, where she received a "Coming Out 2015 Best Degree Pieces Award", the departmental "Golden Chisel Award" and 1st place in the "Initiative ENTRY" competition. In that year she also received a Ministry of Culture and National Heritage Prize; and in 2014 she received the Rector Scholarship and a scholarship from the Ministry of Science and Higher Education for outstanding achievements. During her studies she worked with the Museum of Modern Art in Warsaw and the Deste Foundation for Contemporary Art. Diana locates her artistic activity in the extended field of sculpture. She works at the crossings of visual art (traditional sculpture/art object), video art, design and performance. Her works seek to reflect on aspects of the nature of contemporary culture. While she draws inspiration from daily and current events she views and represents them through universal perspectives. Grabowska has focused on the relationship between visibility and existence (especially concerning the problematic of using an image to mimic a human form/being); and within these interests she has turned her attention to the issue of the functions of objects in art.

Z GŁOWY

Koncentruję się na motywie głowy jako reprezentacji człowieka i najintymniejszej części jego ciała. Poruszam także kwestię związku widzialności i egzystencji oraz problem odwzorowania człowieka za pomocą obrazu. Ten obraz/reprodukcja staje się maską za każdym razem, gdy sporządzamy ludzki wizerunek. Do zamaskowania głowy posłużyłam się bielizną, by obudzić skojarzenia z intymnością i nagością. Do skonstruowania ruchomych części użyłam małych magnesów. Moją intencją było pokazanie głowy, jako innej intymnej części ciała, którą analogicznie do reszty zasłaniam.

Pomimo że praca przybrała formę fizyczną, w moim zamyśle jest obiektem symbolicznym, przedmiotem z zewnątrz, służącym do opisu, tego co jest wewnątrz. Proces rozbierania, który okazuje się osobliwą formą striptizu, wskazuje na autoreferencyjny charakter pracy oraz wyraża utopijne próby sprowadzenia twarzy do jednego wyobrażenia. W rzeczywistości prawdziwy striptiz dokona się w momencie, w którym magnesy ulegną rozmagnesowaniu i forma się rozpadnie.

Z GŁOWY

I have focused on the theme of head as a representation of man and the most intimate part of the body. I also talk about a relationship between visibility and existence, and the eternal problem of using an image to mimic a man. This image-reproduction becomes a mask each time, when we draw up an image of human. I reshaped authentic underwear to mask the head to bring associations with intimacy and nudity. I used small magnets to create a mobile construction. It was my intention to show head as another intimate part of the body which I cover similarly.

Although in the piece it has physical form, my intention was to create a symbolic link, an object from the outside, used for description of the inside. The process of undressing, which ultimately turns out to be a peculiar form of striptease, points to the self-referential nature of the work and expresses an utopian attempt to reduce the face to a single image. In fact, the real strip show will take place when all magnets demagnetise and the structure falls apart into small pieces.

ANDREAS GUSKOS
NIKO GUSKOS

Andreas Guskos prowadzi Pracownię Wystawiennictwa i Nowych Technologii w Projektowaniu na Wydziale Sztuk Wizualnych Akademii Sztuki w Szczecinie na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Specjalizuje się w projektowaniu w przestrzeni informacji. Ma wieloletnie doświadczenie zawodowe na polu projektowania architektonicznego i graficznego. Do jego najważniejszych bieżących projektów należą: „Świat wirtualny Aheilos. Twórczość i edukacja w przestrzeni informacji", 2011-2016 – „Interaktywne środowisko 3d online do celów realizacji projektów artystycznych, zadań projektowych, edukacyjnych, wystawienniczych i jako przestrzeń społecznościowa" (prezentowany na Sympozjum ISEA2014 w Dubaju, www.aheilos.org); Warsztaty/Sympozjum MEDEA, 2010-2016r. – Międzynarodowe Sympozjum na temat nauki, sztuki i technologii (www.medea2016.pl) i „Dwa razy do tej samej rzeki nie wejdziesz – dzisiaj, wczoraj, jutro – impresja na temat zmienności formy w czasie", 2015 – instalacja audiowizualna (prezentowana na Sympozjum ISEA2016 w Hong Kongu, https://youtu.be/ckMXFLhimLA, https://youtu.be/MOirJAjtEz0). Wykształcenie: 1993-1998: Wydział Architektury i Budownictwa. Politechnika Szczecińska. Uzyskany stopień Magistra inżyniera architekta; 2007-2008: Wydział Architektury Wnętrz i Wzornictwa; Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Uzyskany stopień Doktora Sztuki; 2013-2014r: Wydział Architektury Wnętrz i Wzornictwa. Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Uzyskany stopień Doktora Habilitowanego Sztuki.

Niko Guskos pracuje na stanowisku profesora w Instytucie Fizyki na Wydziale Inżynierii Materiałowej i Mechanotroniki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego. Specjalizuje się w fizyce ciała stałego i spektroskopii. Jego dorobek obejmuje 347 publikacji, 16 zorganizowanych konferencji i warsztatów, 8 udziałów jako guest editor, 324 udziały w konferencjach (lecture, invite, oral, posters). Poprzednio zajmowane stanowiska: profesor nadzwyczajny, Uniwersytet Technologiczny Krety, Grecja oraz Uniwersytet Ateński, Grecja. Wykształcenie: 1974: Magister. Wydział Fizyki. Uniwersytet Poznański; 1981: Doktor. Wydział Fizyki. Uniwersytet Wrocławski; 1992: Doktor Habilitowany. Wydział Chemii. Uniwersytet Wrocławski; 2001 r.: Profesor Tytularny.

Andreas Guskos is currently holding the position of Associate Professor and Director of the Exhibition Design and New Technologies Lab at the Visual Arts Department of the Academy of Art in Szczecin. He specializes in the field of design in the space of information. He has a long-term practise in the fields of architectural design and graphic design. His most important ongoing projects are: "Aheilos virtual world. Creation and education in the space of information", 2011-2016 – an online 3D interactive virtual environment for the purpose of artistic creation, design, education, exhibition and social interaction that was showcased at the ISEA2014 Symposium, Dubai (www.aheilos.org); "MEDEA, Workshop/Symposium" (2010-2016) at the International Symposium on Art/Science/Technology matters (www.medea2016.pl and https://youtu.be/S4q4DL1u8N0); and "You will not enter twice into the same river – today, yesterday, tomorrow – impression on the variability of form in time" (2015), an audio-visual installation that was showcased at the ISEA2016 Symposium, Hong Kong (https://youtu.be/ckMXFLhimLA and https://youtu.be/MOirJAjtEz0). He received a Master of engineering degree in architecture from the Department of Architecture, Szczecin University of Technology (1993-1998); a Doctor of Philosophy degree in Art from the Department of Interior Architecture and Industrial Design at the Eugeniusz Geppert Academy of Fine Arts in Wrocław (2007-2008); and a Doctor of Science in Art from the Department of Interior Architecture and Industrial Design at the Eugeniusz Geppert Academy of Fine Arts in Wrocław (2013-2014).

Niko Guskos holds the position of Full Professor at the Institute of Physics of the Faculty of Materials Engineering and Mechatronic of West Pomeranian University of Technology, Szczecin. He specializes in the field of Solid State Physics and Spectroscopy. His portfolio includes 347 publications, 16 organized conferences and workshops, 8 participations as guest editor and participations as a speaker in 324 conferences. He previously held the position of Associate Professor at the Technical University of Crete, Greece; and Associate Professor at the University of Athens, Greece. He received an M.Sc. from the Department of Physics at the University of Poznan, Poland (1974); a Ph.D. from the Department of Physics at the University of Wrocław, Poland (1981); and a D.Sc. from the Chemical Department at the University of Wrocław, Poland (1992); and in 2001 he received the award of Titular Professor from the President of Poland.

IKONOFAG | KAMIENIE

Ikonofag | Εικονοφάγος

Automaty komórkowe dużej skali zasilane obrazem w powolnym procesie. Koncepcja automatów komórkowych została wprowadzona w latach 40 przez Stanisława Ulama i Johna von Neumanna i wykorzystana przy studiach nad samoreplikującymi się systemami. Automaty komórkowe zostały odkryte również w naturze, tak jak np. Zasada 30 Stephena Wolframa występująca we wzorze na powłoce muszli Stożka Tekstylnego (Conus Textile). Mięczaki i ich egzoszkielety są szczególnie interesujące w tym kontekście. Muszle nie są wytwarzane z komórek, lecz budowane przez mięczaki w większości ze znajdowanych materiałów. Podstawowy budulec stanowi węglan wapnia z dodatkiem 2% protein, które pełnią analogiczną rolę jak zbrojenie w konstrukcji żelbetowej. Wzory na zewnętrznej warstwie pryzmatycznej muszli powstają na bazie kompozycji lokalnie pozyskanych materiałów. Ideą Ikonofaga jest „karmienie" algorytmów komórkowych zawartością wysokiej rozdzielczości obrazów i prezentacja procesu ich transformacji jako dynamicznie rozwijającego się, „żyjącego" dzieła sztuki.

Kamienie z plaż greckich | Πέτρες ελληνικών ακτών

Kamienie plażowe obrobione przez naturę i czynnik ludzki. Zebrane z plaż greckich. Wyselekcjonowane subiektywnie pod kątem formy. Nauka zachodnia narodziła się w Starożytnej Grecji z obserwacji natury (φύσης – natura, fizyka). Pojęcie informacji pochodzi od łacińskiego słowa informare – nadawać kształt. Pitagorejczycy wierzyli, że najważniejszym budulcem wszechświata jest nie materia, lecz forma nadana jej przez zapisaną informację. Zasada zerojedynkowa definiująca ludzką technologię jest obecna również w naturze. Jest to cecha charakterystyczna procesów życiowych, które manifestują się poprzez produkcję informacji i lokalne zmniejszenie entropii. Rejon Zatoki Korynckiej, skąd pochodzi

ICONOPHAGOS | STONES

Iconophagos | Εικονοφάγος

Large scale cellular automata fed by image content in a slow process. The concept of cellular automata was introduced in 1940's by Stanisław Ulam and John von Neumann and utilized initially to study self-replicating systems. Cellular automata were found to exist in nature like for example the Stephen Wolfram's Rule 30 found in the Conus Textile shell pattern. Molluscs and their exoskeletons are of particular interest in this context. Shells are not constructed by cells, but built by molluscs mostly from found materials with calcium carbonate as basis and 2% protein addition that play sanalogue role as reinforcement of concrete in building industry. The patterns on the outer prismatic layer of the shell emerge based on the composition of locally found materials. The idea of Iconophagos is to feed the cellular automata algorithms with hi-resolution image content and present the process of transformation as a dynamically evolving "living" artwork.

Stones from Greek shores | Πέτρες ελληνικών ακτών

Beach stones carved by nature and by human impact. Collected from Greek shores. Selected subjectively by form criteria. Western science emerged in Ancient Greece from observations of nature (φύσης – nature, physics). The notion information comes from the latin word informare – applying shape. The Pythagoreans believed that the substance of the universe was not matter, but the form it aquired by the inscribed information. The true/false rule defining human technology is also present in nature. It is characteristic for living processes that are manifested by the production of information and local decrease of entropy. The region of the Corinthian Bay, where most of the presented stones come from, was densely populated from the times of antiquity. Local stone resources were utilized for creation of architecture and art objects. The weathered ruins expose layers of stone conglomerates consisting fossil shells and show information

większość prezentowanych kamieni, był gęsto zaludniony od czasów antycznych. Lokalne zasoby kamienia wykorzystywane były do tworzenia architektury i artefaktów. Ruiny obrobione przez czynniki atmosferyczne odkrywają warstwy kamiennych konglomeratów zawierających skamieniałe muszle, ujawniając pochodzenie użytych materiałów. Takie same materiały można znaleźć na pobliskich plażach w postaci kamieni obrobionych przez siły natury. Często wykazują nietypowe kształty i zestawienia kolorystyczne, wywołując w oczach obserwatora wątpliwość, czy na ich formę nie miał wpływu czynnik ludzki. Nie jest to tak niewiarygodne, jeżeli uwzględnimy ilość pokoleń, które żyły na tym obszarze i używały tych materiałów do swojej twórczości.

Śpiewające plaże

Każda plaża śpiewa swoimi kamieniami unikalnym spektrum dźwiękowym. W 1880 r. Aleksander Graham Bell odkrył efekt fotoakustyczny, ukazując, jak cienki dysk emituje dźwięk pod wpływem promieniowania elektromagnetycznego słońca. Okazało się, że światło może wzbudzać dźwięk. Foton jest najmniejszą cząstką światła, a fonon najmniejszą cząstką wibracji (dźwięku). Energia zaabsorbowana ze światła słonecznego przekształciła się na energię kinetyczną w procesie wymiany energii. Wywołało to wzrost temperatury eksponowanej powierzchni, więc również fale ciśnienia lub inaczej dźwięk. Później zostało również wykazane, że materiały eksponowane na niewidzialny zakres spektrum promieniowania słonecznego (np. podczerwień lub ultrafiolet) też mogą generować dźwięki. Poprzez pomiar dźwięków o różnej długości fali uzyskujemy spektrum fotoakustyczne, które może zostać wykorzystane do określenia absorpcji światła przez poszczególne materiały. Efekt fotoakustyczny może być zastosowany do badania ciał stałych (jak np. kamienie), płynów, gazów lub materiałów bioorganicznych.

about the origin of used materials. The same materials can be found on nearby beaches in the form of stones carved by elements of nature. They often present unusual shapes and colors combinations that raise the question in the eye of the spectator if there was a human impact associated with their form. It wouldn't be so unbelievable if we consider how many generations were living in the area and utilizing these materials for creation.

Singing shores

Each shore is singing with its stones with a unique sound spectrum. In 1880 Alexander Graham Bell discovered the photoacoustic effect by showing how a thin discs emits sound by the influence of the incoming electromagnetic radiation of the Sun. It turned out that light can ignite sound. Photon is the smallest particle of light and phonon the smallest particle of vibration (sound). The energy absorbed from sunlight is turned into kinetic energy by the process of energy exchange. It caused heating of the exposed field, so then also a wave of pressure or sound. Later it has been also showed that materials exposed to invisible range of Sun spectrum (infrared or ultraviolet for example) can also generate sounds. By measuring the sound on different wavelengths we aquire the photoacustic spectrum that can be applied for identification of light absorption by particular materials. The photoacoustic effect can be applied for research on solid state objects (e.g. stones), liquids, gases or bioorganic materials.

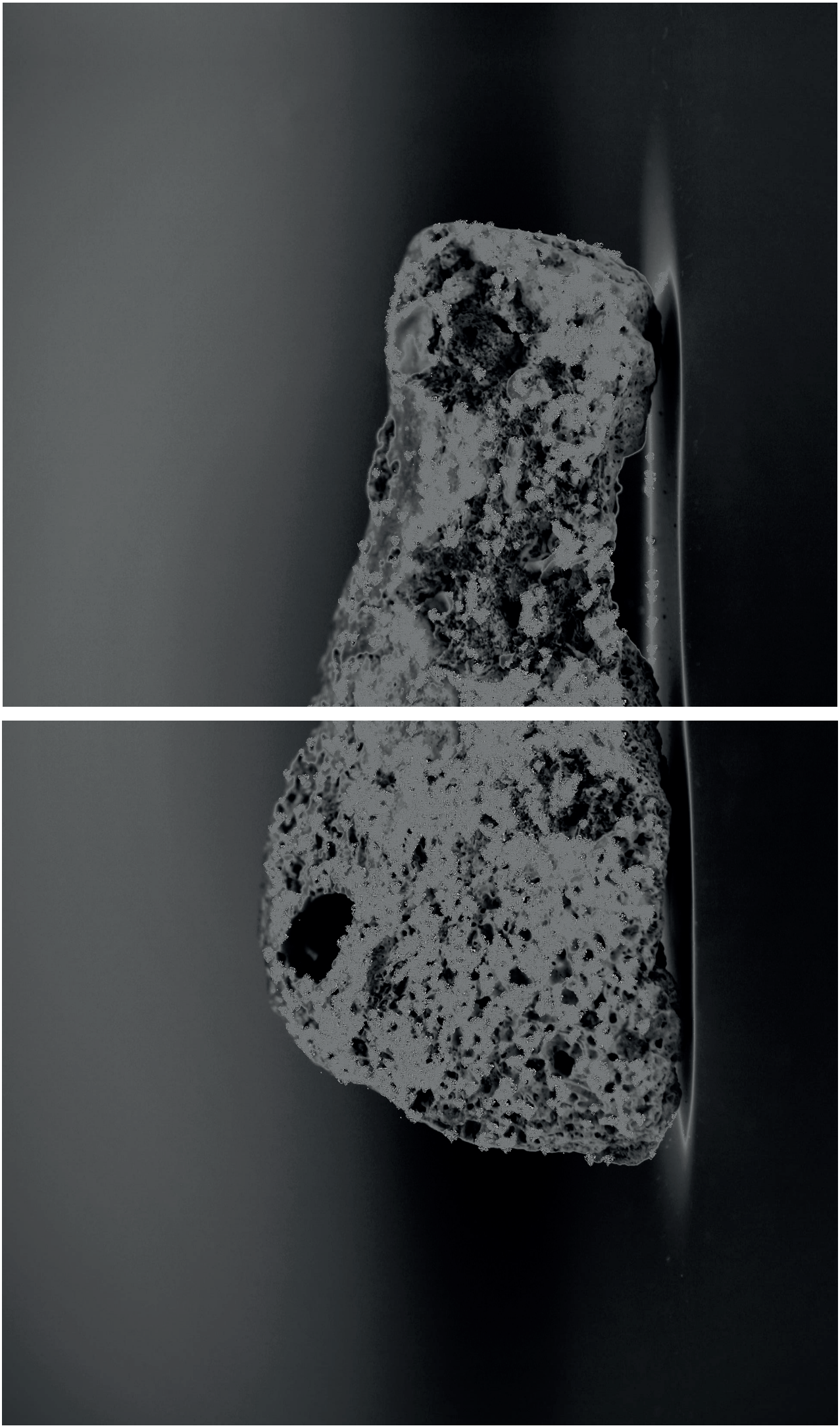

MARTYNA JASTRZĘBSKA

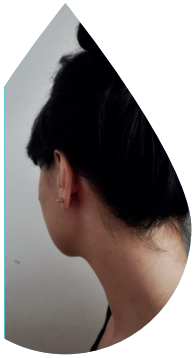

Martyna Jastrzębska (ur. 1987 r.), artystka intermedialna, absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Od 2013 roku pracuje z „bitumixem", będącym jej autorską techniką, opartą na wykorzystaniu mas bitumicznych i mieszanek klejowych. Jej działania koncentrują się na nadawaniu nowych kontekstów symbolom i przedmiotom oraz na pracy z pojęciem tożsamości i pamięci. Obecnie jest doktorantką ASP w Gdańsku. Wybrane wystawy indywidualne: *Vergessenheit*, Instytut Sztuki WYSPA, Gdańsk (2015); *BITUMIX*, Nowe Miejsce, Warszawa (2014); *Klasa*, 3A Project Space, Gdynia (2014); *Godło*, Instytut Sztuki WYSPA, Gdańsk (2013); *Once Upon a Time*, Gdańska Galeria Miejska, Gdańsk (2013). Wybrane wystawy zbiorowe: *WYSPA 3.0. Mapa i terytorium*, Instytut Sztuki WYSPA, Gdańsk (2015); *Biennale Sztuki Młodych „Rybie Oko"*, Bałtycka Galeria Sztuki Współczesnej, Słupsk (2015); *To nie moja bajka!*, Gdańska Galeria Güntera Grassa, Gdańsk (2014); *Powroty*, Neurony Lustrzane, Warszawa (2014).

Martyna Jastrzębska (born in 1987) is an intermedia artist and a graduate of the Academy of Fine Arts in Gdańsk. Since 2013 she has been working with bitumen which constitutes her signature technique material and technique. Jastrzębska continues exploring the notions of 'unmemory' – a deformed consciousness, the 'bad' memory that impairs the otherwise clear message of symbols and events. Currently she is undertaking her PhD studies at the Academy of Fine Arts in Gdańsk. Her solo exhibitions include "Vergessenheit", WYSPA Institute of Art, Gdańsk (2015); "BITUMIX", Nowe Miejsce Gallery, Warsaw (2014); "Classroom", 3A Project Space, Gdynia (2014); "Emblem", WYSPA Institute of Art, Gdańsk (2013); and "Once Upon a Time", Gdańsk City Gallery, Gdańsk (2013). Her collective exhibitions include "WYSPA 3.0. The Map and the Territory", WYSPA Institute of Art, Gdańsk (2015); "The Young Art Biennal 'Fish Eye' 8", Baltic Gallery of Contemporary Art, Słupsk (2015); "It's not my story!", Gunter Grass Gallery, Gdańsk (2014); and "Returns", Neurony Lustrzane, Warsaw (2014).

POŻEGNANIE

Instalacja *Pożegnanie* to zanurzenie w tożsamościowej dekonstrukcji, stanowiącej dla Martyny Jastrzębskiej jeden z kluczowych problemów, które przepracowuje w swoich instalacjach.

„(...) Pięć wymodelowanych z bitumixu obiektów składających się na instalację to powidoki pamięci, które dobiegają z przeszłości, zacierając jednak swoje znaczenie, nie dając się jednoznacznie określić, zidentyfikować. Każdy z nich – tworzy własną sieć asocjacji i potencjalnych memorialnych narracji. Rzeźby Jastrzębskiej są niczym pamięciowe szczątki, widma o zwielokrotnionych znaczeniach, które oglądać można przez pryzmat dwóch wielkich figur pamięci ostatniego wieku: nostalgii i traumy. (...) Otwarta książka może być wszakże zarówno młodzieńczym sekretnikiem, jak i zakazanym dziełem w rodzaju „Mein Kampf", skrzyżowane kule – symbolem kalectwa lub dziękczynnym wotum. (...) Mimo to *Pożegnanie* z zasadniczego względu wymyka się zarówno nostalgicznej, jak i traumatycznej wykładni. W nostalgię paradoksalnie wpisana jest wola zapomnienia, otwiera ono bowiem drogę do mityzacji przeszłości, nadania jej charakteru niedoścignionego ideału. Zapomnienie staje się w ten sposób podstawą tożsamości; im bardziej to, co minione, zaciera się w pamięci, tym pewniejszej żąda opowieści. Nostalgiczny mit przeszłości z biegiem czasu splata ze sobą odległe wydarzenia i urwane wątki, łączy anegdoty i fragmenty cudzej pamięci, tworząc opowieść, na której opiera się tożsamość nostalgika.

Modelem nostalgicznej egzystencji jest zatem narracja, tymczasem Jastrzębska przedstawia pamięciowe szczątki w formie zerwania, nieciągłości, fragmentu. Wydawać by się mogło, że takie ujęcie wieść może w stronę „wykładni traumatycznej". Można by sądzić, że czarne rzeźby Jastrzębskiej stanowią artystyczną wizję wspomnienia traumatycznego, wypartego, skrytego w szczelinie niepamięci, takiego, którego przebłysk dociera niekiedy do świadomości podmiotu, burząc w ten sposób poczucie bezpieczeństwa, wzbudzając lęk związany z konfrontacją z tym, co odrzucone. Wrażenie to potęgować może dodatkowo fakt, że *Pożegnanie* powstało z inspiracji prozą Ernesta Hemingwaya w roku 2014, sto lat po wybuchu pierwszej wojny światowej. Jednak i ten interpretacyjny trop wydaje się tylko częściowo pomocny w odbiorze rzeźb artystki. Otóż trauma, mimo charakterystycznych dla niej narracyjnych pęknięć i luk, jest stanem rozpadu tego, co wcześniej wydawało się trwałe i stabilne. Traumatyczne wspomnienie jest ruiną narracji, Jastrzębska zaś modeluje okruchy wspomnień, które wyłaniając się z głębin zapomnienia, dopiero „czekają" na opowieść o sobie. Zarówno nostalgia, jak i trauma pozostają więc w ścisłym związku z narracją. Ta pierwsza wciąż ją ubarwia, dopisując kolejne wątki i zmyślone anegdoty, buduje tożsamość podmiotu, ta druga zaś jest stanem po katastrofie, promieniowaniem Wydarzenia, które uniemożliwia ponowne zbudowanie opowieści. *Pożegnanie* przynależy natomiast do przeciwstawnego memorialnego porządku, „rozgrywa się" w sferze potencjalności, może ewokować zarówno imaginarium nostalgiczne, jak i traumatyczne przebłyski. Rzeźby Jastrzębskiej odsyłają do schematu przeddyskursywnego, są surowym materiałem, pamięciowym prefabrykatem, który dopiero domaga się przepracowania i wtłoczenia w narracyjne ramy.

W *Pożegnanie* wkomponowany jest niespełna minutowy film *found footage*. W tym nagraniu zobaczyć można gwiazdy hollywoodzkiego kina. Konfrontacja zagadkowych rzeźb z narzucającą im jednoznaczny sposób odczytania filmową narracją prowadzi do kluczowego sensu wpisanego w instalację Jastrzębskiej. Artystkę interesuje – jak się wydaje – moment, w którym rozproszone fragmenty wspomnień zaczynają układać się w opowieść, zwłaszcza zaś to, jaki

FAREWELL

Installation *Pożegnanie / Farewell* is an immersion in the deconstruction of identity, which is for Martyna Jastrzębska one of the key problems that reworks in her installations.

"(...) Five objects modelled out of bitumix make up the installation. They follow us from the past, but lose the sharpness of their meaning, becoming impossible to accurately identify - each of them creates its own network of associations and potential memorial narratives. Jastrzębska's sculptures are like memory debris - phantoms of multiple meanings that you can look at through the two great forms of memory of the last century: nostalgia and trauma. The open book can be both a youth's secret-keeper or a forbidden work like "Mein Kampf". The crossed crutches could symbolise disability or thankful appreciation. However, *Pożegnanie* eludes both the nostalgic and the traumatic. (...) Forgetting thus becomes the basis for identity: the more what is lost is shrouded in memory, the more particular a tale it demands. As time goes by, the nostalgic myth of the past intertwines distant events and severed stories, connects anecdotes and fragments of strangers' memories, creating a tale which carries the identity of the nostalgiac.

The model of nostalgic existence is therefore narration, while Jastrzębska presents the memory scraps as severance, discontinuity and fragment. It would seem that such a perspective could lead towards a traumatic experience of the work. You could assume that the black sculptures of Jastrzebska are an artistic vision of a traumatic memory: denied and concealed in the chasm of unmemory - a memory whose occasional glimpses reach the subject's consciousness and thus disturb their sense of security by eliciting the dread of facing something that has been rejected. This impression can be further strengthened because *Pożegnanie* was inspired by the prose of Ernest Hemingway, and it was made in the year 2014 - one hundred years after the onset of World War I. However, this interpretational clue seems only partially helpful in experiencing the sculptures of the artist. For trauma, despite narrative cracks and gaps that are characteristic of it, is a state of decay of what used to be constant and stable. A traumatic memory is the ruin of narration. Jastrzębska models the shards of memories, which, emerging from the depths of forgetting, only "wait" for a tale about themselves. Both nostalgia and trauma remain in a close connection with the narrative. The former constantly adds colour, musing more stories and made-up anecdotes. It builds the subject's identity. The latter is a post-disaster state, the radiation of an Event which prevents one from building a tale again. *Pożegnanie* belongs, however, to an opposite memorial order. It "takes place" in the domain of potentiality and can evoke both nostalgic imagination and traumatic glimpses. Jastrzębska's sculptures forward you to the pre-discursive pattern, they are a raw material, a memorial prefabricate, which only then calls for processing and enclosure in a narrative frame.

There is (barely a minute long) *found footage* movie implemented in *Pożegnanie*. It is comprised of stills from war movies that depict silent, saddened characters staring at some point that is not visible to the viewer of the piece. In the recording you can see Hollywood movie stars. The confrontation of mysterious sculptures with a video narrative that imposes a clear interpretation leads to the key feeling of Jastrzębska's piece. The artist is interested, it seems, in the moment when the scattered fragments of memories begin to form a story, especially, what is influence on the shape of that story by phantasms stuck in consciousness, imaginary clichés and iconic representations imprinted onto memory. (...) *Pożegnanie* emerges in this perspective as an artistic study of the distortion of memory of a twofold kind. The first is the fragmentation and incompleteness of memory, and the second

wpływ na jej kształt mają tkwiące w świadomości fantazmaty, wyobraźniowe klisze, wdrukowane w pamięć ikoniczne przedstawienia. (...) *Pożegnanie* jawi się w tej perspektywie jako artystyczne studium zniekształceń pamięci dwojakiego rodzaju. Pierwszym z nich jest jej fragmentaryzacja i szczątkowość wspomnień, drugim – niebezpieczeństwo i zarazem pragnienie wpisania ich w jakiś znany narracyjny format, który stanowić mógłby podstawę tożsamościowej identyfikacji. Jastrzębska pozostawia widza w zawieszeniu, ukazuje moment przejścia od rozproszonych pamięciowych szczątków do opowieści o tym, co minione; uświadamia widzowi niemożność dotarcia do przeszłości w jej czystej, niezainfekowanej nawarstwiającymi się wyobraźniowymi kliszami postaci. Przedstawiając osobliwy związek pamięci i zmyślenia, Jastrzębska wskazuje ponadto na niezbywalnie związaną ze wspomnieniem niepewność, tę jego cechę, którą z obawy przed rozpadem tożsamości sami przed sobą staramy się ukryć."

Maksymilian Wroniszewski

- the danger and urge to place them within a known narrative format that would serve as the basis for identification. The artist keeps the viewer suspended. She shows the moment of moving from scattered memory debris to what has passed: making the viewer aware of the impossibility to reach the past in its pure form that has not been infected by the amassing of imaginary clichés. By presenting a peculiar relationship of memory and imagination, Jastrzębska points to the uncertainty that is inexorably linked with memory - a quality that, for fear of disintegration of our identity, we try to hide even from ourselves."

Maksymilian Wroniszewski

URSZULA KLUZ-KNOPEK

Urszula Kluz-Knopek: ur. w 1985 roku w Ustroniu. Artystka intermedialna wykorzystująca w swoich działaniach instalację, wideo oraz fotografię. Autorka licznych wystaw indywidualnych i grupowych w kraju i za granicą. Doktorantka na UAP w Poznaniu oraz Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Absolwentka Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu oraz inżynier informatyki. W swojej pracy badawczej zajmuje się tematyką śmierci i nieśmiertelności oraz postrzeganiem tych pojęć w kulturze współczesnej. Od kilku lat jest właścicielką graficznego Studia Bakłażan. Jest również członkinią Stowarzyszenia Twórców Grafiki Użytkowej. Zajmuje się projektowaniem graficznym, szczególnie identyfikacją wizualną, projektowaniem publikacji oraz książek artystycznych. Pracuje również jako mentorka w projekcie Link do Przyszłości dla Fundacji Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego finansowanego ze środków Microsoftu. Jest redaktorką naczelną oraz kuratorką magazynu artystyczno-naukowego „Woof Woof Arf Arf", tematycznego, ogólnopolskiego pisma prezentującego prace artystyczne i teksty naukowe. Wydanie każdego numeru wiąże się z serią wystaw towarzyszących, odbywających się w różnych miastach Polski i prezentujących prace w różny sposób odnoszące się do zagadnienia danego numeru.

Urszula Kluz-Knopek (born 1985) is an intermedia artist who works in installation, video and photography. She is particularly interested in the relationship between the object and the viewer, in which the latter is understood as never simply being an observer. She is a doctoral student at the Faculty of Intermedia on the Academy of Fine Arts in Kraków and the University of Arts in Poznan. Previously she graduated with a Bachelor of Science in computer science from the University of Arts in Poznan. For several years she has been the owner of the "Studio Bakłażan" graphic studios. She is a member of Graphic Designers Association (STGU); and is a scholar of the Ministry of Science and Higher Education. She also works as a mentor in the project "Link to the Future", an initiative of the Information Society Development Foundation funded by Microsoft. Kluz-Knopek is editor-in-chief of the Polish magazine of arts and sciences, "Woof Woof Arf Arf".

RZEKI SĄ JEDNYMI Z RZADKICH NIEZMIENNYCH ZJAWISK NA ŚWIECIE, I W CZASIE, I W PRZESTRZENI.

Można wejść do tej samej rzeki – jak najbardziej – nawet jeżeli brzeg i zarosły trzciną, a gdzieś przy brzegu pojawiła się nieoczekiwana mielizna. To właśnie rzeki są jednymi z rzadkich niezmiennych zjawisk na świecie, i w czasie, i w przestrzeni.

Olga Tokarczuk

Prezentowany cykl to opowieść o dorastaniu, o więzach krwi pulsującej tuż pod skórą i o rzeczce – jedynym stałym punkcie, jedynej wiadomej.

Wszystkie prace wykonane były w pobliżu tej samej rzeki na przestrzeni kilku lat.

RIVER IS ONE OF RARE IMMUTABLE PHENOMENA IN THE WORLD, AND IN TIME AND IN SPACE

You can go into the same river – as much as possible – even if the edges become overgrown with reeds, and somewhere at the edge appeared unexpectedly shallow. That river is one of the rare immutable phenomena in the world, and in time and in space.

Olga Tokarczuk

The present cycle is a story about growing up, about the blood pulsing just beneath the skin and about a river – the only fixed point, only a known.

All the works were made near the same river over several years.

JULIA KUREK

Julia Kurek urodzona w 1984 roku, w Szczecinie. W 2015 roku uzyskała tytuł doktora w dziedzinie sztuki piękne na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie odbyła studia doktoranckie oraz studiów magisterskich na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. W latach 2008-2009 studiowała w Marmara Universitesi, w Stambule, Turcja. Jest adiunktem w Akademii Sztuki w Szczecinie, gdzie prowadzi Pracownię Animacji 2D i Obrazu Cyfrowego oraz wykładowcą w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Gdańsku oraz Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Brała udział w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych w kraju i za granicą, m.in. na Białorusi, w Brazylii, Chorwacji, Danii, Finlandii, Francji, Grecji, Hiszpanii, Holandii, Izraelu, Japonii, Meksyku, Niemczech, Norwegii, Rosji, Rumunii, Serbii, Stanach Zjednoczonych, Szkocji, Szwajcarii, Szwecji, Turcji, Wielkiej Brytanii, Włoszech i Polsce. Laureatka wielu nagród, m.in. Nagrody Miasta Gdańska dla Młodych Twórców w Dziedzinie Kultury, Międzynarodowego Festiwalu Wideo Art „Now & After" w Moskwie w Rosji, I miejsca na Biennale Sztuki w Piotrkowie Trybunalskim. Zajmuje się wideo, instalacjami, performance.

Julia Kurek was born in Szczecin (1984) and gained a Doctorate in Fine Arts from the Academy of Art and Design in Wrocław, Poland (2015). She previously gained a Doctorate from the Jan Matejko Academy of Fine Arts in Kraków; a Master's degree from the Academy of Fine Arts in Gdańsk; and from 2008 to 2009 studied at the Marmara University in Istanbul, Turkey. At present she is Associate Professor at the Szczecin Academy of Art, where she runs the Animation Studio; and she is a lecturer at the Polish-Japanese Academy of Information Technology and Academy of Fine Arts in Gdańsk. She has presented her works at solo exhibitions and group exhibitions in Brazil, Croatia, Denmark, Finland, France, Germany, Greece, Holland, Italy, Israel, Mexico, Norway, Romania, Russia, Serbia, Spain, Sweden, Switzerland, Turkey, United States of America and the United Kingdom. She has numerous grants and awards, including from the City of Gdańsk in the Field of Culture; from the International Festival of Video Art "Now&After" in Moscow, Russia; and from the Biennale of Art in Piotrkow Trybunalski, Poland. She is interested in video art, installation and performance.

TRANSITION

Wideo „TRANSITION" porusza istotę balansowania na granicy między świadomością a jej brakiem. Tematyka dotyka symbolicznych związków wody i sfery nieświadomości, narodzin i śmierci, bycia pomiędzy istnieniem a niebyciem. Praca jest refleksją nad egzystencją – w rozumieniu procesualności istnienia i przemijania toku bytu. Woda jako symbol oczyszczenia pełni tu rolę pośrednika między stanami powstawania i przemijania człowieka – Panta rhei.

W tej realizacji skupiam się na duchowości. Staram się zarazem odkrywać wiele poziomów ludzkiej świadomości. Inspiracją dla mnie jest Bill Viola, który powiedział: *Jest jeszcze jeden wymiar, który po prostu wiesz, że istnieje, który może być źródłem prawdziwej wiedzy i dążeniem do połączenia z nim i identyfikacją, to impuls dla mnie by pielęgnować te doświadczenia i by robić moje prace.*

Woda jest jak mokrokosmos, który ukazuje odbicia rzeczywistości. Zniekształcone struktury przyrody i architektury przez odbijające się światło. Proces odbioru tych doznań percepcyjnych jest przepływem samoświadomości.

TRASITION

Video „Transition" is talking about balancing on the border between consciousness and the lack of it. The subject touches the symbolic union of water and the sphere of ignorance, birth and death, of being between existence and nonexistence. The work is a reflection of human existence and the transience of existence. Water is the symbol of purification fully here as an intermediary between the formation and the transience of human – *Panta rhei*.

In this realisation I'm focused on spirituality and try to explore multiple levels of human consciousness.

Inspiration for me is Bill Viola. He said: "There is another dimensio that you just know is there, that can be the source of real knowledge, and the quest for connecting with that identifying that is the whole impetus for me to cultivate these experiences and to make my work."

Water is like mokrokosmos which shows the reflection of reality. Distorted structure of nature and architecture it is reflected light. The process of receiving these perceptual experience is the flow of self-awareness.

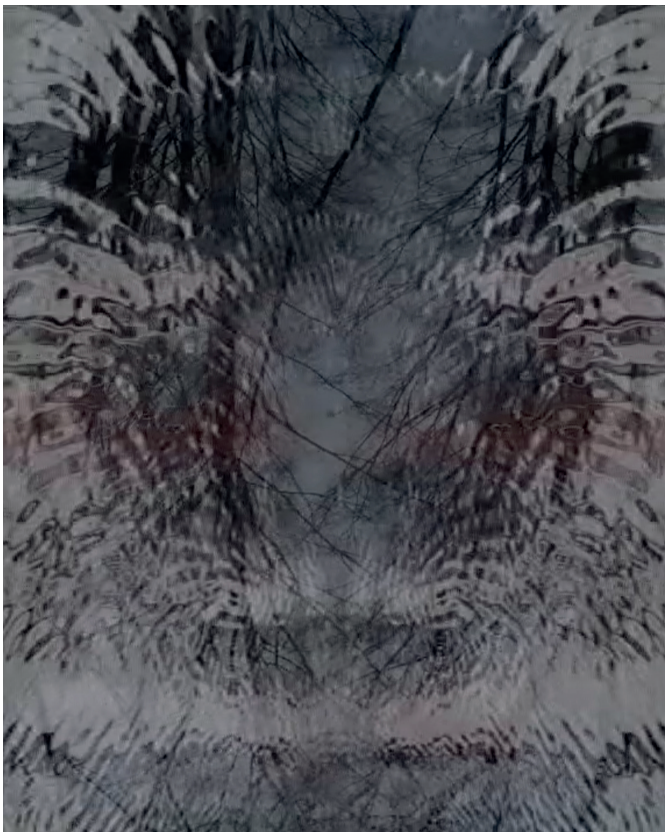

WERONIKA LUCIŃSKA

Weronika Lucińska, urodzona w 1989 roku, mieszka i pracuje we Wrocławiu. W latach 2008-2013 studiowała projektowanie ceramiki na Wydziale Ceramiki i Szkła na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Od 2013 jest studentką Międzywydziałowych Studiów Doktoranckich na macierzystej Uczelni na Wydziale Ceramiki i Szkła pod opieką artystyczną prof. Katarzyny Koczyńskiej-Kielan. Uczestniczka wielu wystaw w kraju i za granicą. Do ważniejszych osiągnięć należą m.in. II miejsce CERCO 2015 International Prize of Contemporary Ceramics (Hiszpania), I miejsce Międzynarodowy konkurs Topfermarketpreis 2014 Gmunden (Austria), I miejsce w konkursie „Kardiologia jest sztuką" organizowanym przez ASP Wrocław. Otrzymała stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz stypendium artystyczne im. Jerzego Grotowskiego. W jej twórczości szczególne miejsce zajmuje woda, która jest inspiracją do tworzenia obiektów rzeźbiarskich oraz medium w instalacji artystycznej.

Weronika Lucińska was born in Poland (1989) and she lives and works in Wrocław. In 2013 she graduated with Master's Diploma from the Faculty of Ceramics and Glass at the Eugenisz Geppert Academy of Art and Design in Wrocław; and she was awarded the Jerzy Grotowski Artistic Scholarship from the Ministry of Culture and National Heritage. Lucińska is currently undertaking her PhD studies at The Eugeniusz Geppert Academy of Art and Design in Wrocław. She participated in competitions and exhibitions in Spain, Latvia, Austria, Germany, Italy, France and Poland. Her most important achievements include the II Award – CERCO 2015 International Prize of Contemporary Ceramics at the Centro de Artesania de Aragon, Saragossa, Spain (2015); the II award – Topfermarketpreis 2014, Gmunden, Austria; and the I award – "Cardiology is an art" organized by the Eugenisz Geppert Academy of Art and Design in Wrocław. Water has a special place in her creativity; and is the main inspiration in her sculpture but it also turns up in art installations as a material.

ARKTYKA

Doskonała jest – woda

W opowiadaniu Primo Leviego *Najlepsza jest woda (Ottima è l'acqua,* 1971), okazuje się że ta najpospolitsza we wszechświecie substancja – jest najważniejsza, doskonała i nieodzowna. Opowiadanie Leviego mówi o elementarnej własności wody jaką jest – płynność.

Płynność to także jedna z charakterystycznych cech obiektów Weroniki Lucińskiej, łączonych przez artystkę z medium wody, które domyka i współtworzy wartość znaczeniową jej prac z pogranicza rzeźby i instalacji. Twórczość Weroniki konsekwentnie przenika motyw wody i związanej z tym żywiołem symboliki. Dla artystki woda jest podstawowym źródłem inspiracji i koniecznym elementem jej niezwykle oryginalnych, zjawiskowych obiektów. Żywioł w kontekście prac artystki można rozumieć podobnie jak w filozofii XX-wiecznego francuskiego filozofa Gastona Bachelarda, dla którego żywioł płynny w samej swej istocie jawił się jako ponadczasowa i niezniszczalna materia samorodna, która stale odradza się z siebie. Nie posiadając własnej formy, przybiera każdy kształt, zależnie od naczynia, w którym się znajduje.Skrzenie się świetlnych refleksów, biel porcelanowych dynamicznych obiektów, iluzoryczność przestrzeni i zniekształcenia, jakie wywołuje woda, to gra, którą podejmuje odbiorca obserwujący uwięzione w wodzie obiekty.

Prace Weroniki stają się coraz bardziej zaskakujące, dynamiczne i śmiałe tak jak ma to miejsce w niesamowitej, doskonałej kompozycyjnie Arktyce (2015). Białe góry lodowe dryfują swobodnie po powierzchni, na dnie leżą ciężkie lodowe bryły, całość zamyka nieoczekiwane odwrócenie, czy raczej „zawinięcie" przestrzeni – i oto z góry, odwrócone i przytłaczające sterczą ostre wierzchołki stożków. Najbardziej uderza w tej kompozycji moment, w którym odwrócone, nierówne stalaktyty zawisają nieruchomo nad powierzchnią wody, kiedy oko mierzy tę niewielką odległość następuje chwila, w której wstrzymuje się oddech.

Instalacje Weroniki Lucińskiej to przemyślane, pełne treści i intrygujące formalnie kompozycje znaczeniowe. Nie sposób rozpatrywać ich w oderwaniu od symboliki związanej z płynnym żywiołem wody. Wrażliwe i delikatne, czasem dynamiczne i agresywne, pomimo pozornej kruchości – trwałe i wyraziste. Zetknięcie z pracami Weroniki to wielowymiarowe przeżycie estetyczne. Kreowane przez nią światy charakteryzują się wewnętrzną spójnością. Są doskonałe w swoim zamkniętym, hermetycznym świecie znaczeń, tak jak doskonała jest woda.

ARCTIC

Perfect is – water

In the story of Primo Levi's *Best is water (Ottima è l'acqua,* 1971), it turns out that this most common substance in the universe – is the most important, excellent and indispensable. Levi tells the story of the elementary properties of water, which is – liquidity.

Liquidity is also one of the characteristics of Lucińska's objects, joined by the artist with the medium of water, which closes and co-creates semantic value of her work on the borderline of sculpture and installation. Lucińska's works consistently permeates the theme of water and the associated element of symbolism. For the artist the water is the primary source of inspiration and a necessary element of her highly original, phenomenal objects. Element in the context of the artist's work can be understood similar as the philosophy of twentieth-century French philosopher Gaston Bachelard, for whom the element of fluid in essence it appeared as timeless and indestructible matter of self-induced, which is constantly reborn with each other. Without own form, water takes any shape, depending on the vessel in which it is located. Sparkle to light reflections, white porcelain dynamic object, delusion of space and distortion of water is a game which viewers have to play with object trapped into the water.

Weronika's works become more surprising and dynamic as it is in incredible, perfect compositionally Arctic (2015). The white icebergs drift freely on the surface, on the bottom there are heavy ice blocks, the whole closes unexpected reversal, or rather the "wrapping" of space - and here from the top, reversed and overwhelming sticking sharp tops of cones.

Installations made by Weronika Lucińska are full of intriguing content and formal compositions of meaning. It is impossible to consider them apart from the symbolism associated with the liquid element of water. Sensitive and delicate, sometimes dynamic and aggressive, despite its apparent fragility - durable and expressive. The encounter with the work of Weronika is a multi-dimensional aesthetic experience. Worlds created by her are characterized by internal cohesion. They are excellent in their closed, hermetic world of meanings, as the water is perfect.

SONIA RAMMER

Sonia Rammer – artystka, psycholożka, zawodowo związana z Uniwersytetem Artystycznym w Poznaniu (Wydział Edukacji Artystycznej). Zajmuje się sztuką oraz teorią ze szczególnym uwzględnieniem psychologicznych aspektów twórczości. Brała udział w wystawach zbiorowych, (m.in. Arsenał Poznań; BWA Bielsko-Biała; Wozownia Toruń; BWA Wrocław; Artists House Jerozolima, Izrael; Studio 18 Gallery Nowy Jork, USA), indywidualnych (np. BWA Gorzów Wielkopolski, Wieża Ciśnień Konin, BWA Arsenał Poznań, MBWA Leszno, ART Station Stary Browar Poznań, Galeria Student Ostrawa, Czechy; Baer Art Center, Hofsos, Islandia) oraz konferencjach. Autorka i współautorka tekstów traktujących o fenomenie twórczości z perspektywy psychoanalitycznej. W 2013 roku uzyskała tytuł doktora w dziedzinie sztuki plastyczne w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne. W centrum zainteresowania artystki znajduje się człowiek, jego egzystencja, emocje, kruchość, pamięć. Interesuje ją ambiwalencja jednostki w świecie, ponieważ będąc częścią natury, pozostaje z nią w nieustającym konflikcie. Artystka podejmuje problemy związane z nieuchronną skończonością egzystencji, a poprzez tworzenie usiłuje przywołać, czasem wskrzesić i ocalić to, co już zostało utracone lub za chwilę będzie. Ważną inspirację stanowi dla niej podróżowanie, przy czym proces przemieszczania się pojmuje nie tylko w dosłowny sposób.

Sonia Rammer is an artist and psychologist, working in the Faculty of Artistic Education at the University of the Arts in Poznań. Her practice as an artist and art theoretician especially emphasises the psychological aspects of artistic creativity. She has shown in numerous solo exhibitions, including at BWA Gorzów Wielkopolski, Wieża Ciśnień Konin, BWA Arsenał Poznań, MBWA Leszno, ART Station Stary Browar Poznań, Galeria Student Ostrava in the Czech Republic and Baer Art Center in Hofsos, Iceland. She has participated in group exhibitions in Arsenał Poznań, BWA Bielsko Biała, Wozownia Toruń, BWA Wrocław, Artists House Jerusalem in Israel and Studio 18 Gallery in New York, USA. Rammer is the author and co-author of texts about the phenomenon of artistic creation from the psychoanalytical perspective. In 2013 she received her Ph.D. in Visual Arts (Fine Arts). The focus of Rammer's art is people – their existence, emotions, fragility, and memories. She is interested in the ambivalent role played in the world by the individual, who is both part of nature and an element in constant conflict with nature. She is interested in the inevitable end of all existence, and through creativity she tries to bring past things back to life, and to save things which were lost, or, will be in the nearest future. For many years traveling has been an important inspiration for her. For Rammer, the process of moving is understood for both its literal and metaphoric significance.

OPOWIEŚĆ O KAMIENIACH

W centrum zainteresowania stawiam człowieka, jego egzystencję, emocje, kruchość, pamięć. Interesuje mnie ambiwalentna rola, jaką pełni jednostka w świecie, będąc jednocześnie częścią natury, jak i elementem wchodzącym z naturą w nieustający konflikt. Interesuje mnie nieuchronna skończoność egzystencji, a poprzez tworzenie usiłuję przywołać, czasem wskrzesić, ocalić to, co już zostało utracone lub za chwilę będzie. Twórczość staje się dla mnie niejednokrotnie rodzajem łącznika między przeszłością a teraźniejszością, tym samym pomaga mi w zachowaniu poczucia ciągłości, nie tylko indywidualnej, ale też zbiorowej.

Ważną inspirację stanowiło dla mnie od zawsze podróżowanie, przy czym proces przemieszczania się pojmuję nie tylko w dosłowny sposób. Pokonywanie przestrzeni niekoniecznie oznacza fizyczne, choć zawsze mentalne, pojawienie się w nowym miejscu. Podróżowanie jest bowiem stanem umysłu, rodzajem zaciekawienia, uważnością, otwarciem na nowe lub zobaczeniem na nowo starego. Podróżować można na tysiące sposobów, również penetrując czas przeszły, przyglądając się historii, wnioskując o niej na podstawie widzialnych współcześnie znaków. W tym sensie podróżowanie zmienia się w rodzaj archeologicznej aktywności, która może prowadzić do zaskakujących rezultatów. W mojej „filozofii podróżowania" szczególne miejsce zajmuje obszar styku człowiek – natura oraz wzajemna interakcja owego układu.

Zgłoszona do konkursu praca, zatytułowana *Opowieść o Kamieniach* jest częścią większego cyklu, który powstał podczas rezydencji artystycznej w Baer Art Center w Hofsos na Islandii (2015 r.). *Kroniki islandzkie* są wieloelementową „narracją", w której skupiam się przede wszystkim na ukazaniu niesymetrycznej relacji zachodzącej między człowiekiem a naturą. W tej zależności natura jest „bezmyślna" i pomimo tego, a może właśnie dlatego, człowiek staje się wobec niej bezsilny. Bezpośrednią inspiracją do powstania *Opowieści o kamieniach* była legenda z okolic Hofsos, w której wyeksponowano wątek zależności jednostki od środowiska naturalnego.

Kadr wideo nawiązuje do opisanej w legendzie bezcelowej czynności – wrzucania do oceanu kamieni – która w zamyśle ma skutkować poruszeniem wody umożliwiającym żeglowanie. Wysiłki człowieka spełzają jednak na niczym, na oceanie nie pojawiają się fale, a rzucanie kamieniami staje się potencjalnie niebezpieczne i destrukcyjne. Przygotowany przeze mnie zestaw obiektów – kamieni – z jednej strony odnosi się do kamieni „obecnych" w kadrze wideo, z drugiej zaś jest egzemplifikacją nie do końca udanego ingerowania w naturę. Znalezione w okolicy Hofsos uszkodzone otoczaki sprowokowały mnie do podjęcia działań reparacyjnych, których celem było zwrócenie kamieniom ich pierwotnej, całościowej postaci. Dorobiona, brakująca część, choć stanowi odcisk otoczaka, jest jednak tylko jego substytutem, wyróżnia się kolorem, inną strukturą, wielkością. Zatem zarówno ingerowanie w naturę (sztuczne wywoływanie fal), jak i jej naprawianie (reperowanie kamieni) okazują się być działaniami chybionymi.

STONE STORY

In the centre of my interests I put the human being, his/her existence, emotions, fragility, memory. I am interested in the ambivalent role of the individual, playing in the world, where he/she is, paralelly, a part of the nature and the element causing the conflict with the nature. I am interested in the inevitable finish of the existence and through the creativity I try to bring back to live, save things which were lost or will be in the nearest future. My works are wery often a kind of a link between the past and the presence for me. Therefore they help me to maintain a sense of individual and collective continuity.

For many years traveling is an important inspiration for me. I understand the process of moving not only literally. Going through the space means not only necessary physical but always mental appearing in a new place. The traveling is a state of mind, a kind of curiosity and attention, a capacity of being open for the new or seeing the old things in the new way. It is possible to travel in many different ways; also through penetrating the past, looking at the history or building the conclusion about history based on visible contemporary signs. In this sense the traveling is changing into an archeological activity, which can lead to surprising results. In my „traveling philosophy" I reserve a special place for the problem of the interaction of a nature and a human being.

Stone Story is a part of a bigger cycle, which I created during my stay at the art residency – Baer Art Center / Hofsos / Iceland (2015). In *The Icelandic Chronicles*, which I treat as a multi-element narration, I focus on the asymmetrical relation between man and nature. In this dependency the nature is "thoughtless" and nevertheless, or maybe therefore, man does not have much influence on it. *Stone Story* is inspired directly by the legend from Hofsos neighbourhood. In the story the dominant plot concerns the dependency of the human being on nature.

The video frame refers to the pointless activity which was described in the legend. Throwing stones into the ocean did not trigger any waves and did not help sailors to sail. Human effort was a failure and even a threat. A prepared set of objects – stones, on the one hand refers to stones which are "present" in the video frame, and on the other exemplifies an unsuccessful interference with nature. The damaged pebbles, which I found around Hofsos, provoked me to repair them. The missing part of the stone which I sculptured is artificial, has a different colour and structure, is a kind of substitute. Therefore, interfering with (an unnatural process of making waves) as well as correcting (repairing stones) nature seems an abortive activity.

AGATA SZYMANEK

Agata Szymanek (ur. 1990) jest doktorantką Środowiskowych Studiów Doktoranckich na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Zajmuje się głównie malarstwem oraz kolażem. W 2014 roku obroniła dyplom z wyróżnieniem na tej uczelni, w katedrze malarstwa w pracowni prof. Jacka Rykały. Brała udział w wystawach w Polsce i za granicą, m. in. *w 9 Triennale Grafiki Polskiej*, w ramach festiwalu *DUMBO arts festival*, zorganizowanym przez konsulat RP w Nowym Jorku w Little Poland Gallery oraz wystawie Najlepsze Dyplomy ASP, w Wielkiej Zbrojowni ASP w Gdańsku. W 2016 r. Została zakwalifikowana do listy finałowej Międzynarodowego Konkursu Sztuki Współczesnej w Dubaju dla artystów wizualnych.

Agata Szymanek (b. 1990) is an artist working in media of painting and collage. In 2014 she completed studies in the painting department of the Fine Arts Academy in Katowice; and in the same year she started her PHD studies. She has participated in group and individual exhibitions in Poland and abroad, including in the "9 Polish Print Triennale" in Silesian Museum in Katowice, the "Polish Exhibition" at "DUMBO Arts Festival" organized by Consulate of Poland in New York (USA); and in "The Best Fine Arts Diplomas" exhibition in Gdańsk. In 2016 she was shortlisted for Dubai's "International Contemporary Art Award for Visual Artists".

III

Agata Szymanek w swych poszukiwaniach artystycznych podejmuje temat wspomnień. Na popularno-naukowym portalu Focus.pl przeczytałam niedawno tezę: *Owady tworzą fałszywe wspomnienia, tak jak ludzie*. Pomijając dyskusyjną moim zdaniem metodę badania tego zjawiska u pszczół, budzi się w nas protest wobec kwestionowania wspomnień jako źródła wiedzy i części osobistego uczestnictwa w życiu. Przyjmujemy co prawda, że nasz osąd w jakiejś kwestii może być mylny, jednak co do przeżyć i emocji jesteśmy skłonni przypisywać im wyłącznie prawdę, przynajmniej subiektywną. Tymczasem poznając prace Agaty Szymanek zaczynamy przypuszczać, że przytoczona teza może być prawdziwa. Punktem wyjścia dla artystki były albumy przyrodnicze, znajdowane w antykwariatach i zakurzonych biblioteczkach. Znajdujące się w nich zdjęcia są czarno-białe, a do tego jakość druku pozostawia wiele do życzenia. W efekcie zaciera się lub wyostrza kontrast, pojawia się „ziarno" lub następuje rozmycie konturów. Dla osób z pokolenia lat 70. i wcześniejszych były to książki aktualne, ukazujące intrygujący świat zwierząt, roślin i egzotycznych krain, których, poza nielicznymi programami w telewizji, nie można było inaczej poznać. Co ciekawe, zamieszczone tam ilustracje postrzegało się wtedy jako oddające rzeczywistość. Myśląc o tym teraz, sięgnęłam po moją ulubioną w dzieciństwie książkę: „Wielki atlas zwierząt" V. J. Stanka z 1983 roku. Pamiętałam, że zdjęcia w nim były „jak żywe" i niezwykle działały na moją wyobraźnię. Tymczasem... Kiedy dzisiaj oglądam tę publikację pierwszą rzeczą, która rzuca się w oczy jest fatalna jakość czarno-białych zdjęć. Kolory zwierząt, które pamiętam, pochodziły z drobiazgowych opisów, zamieszczonych pomiędzy ilustracjami. To umysł czytelnika łączył te elementy, wyostrzając przy okazji obraz i dodając wrażenie zapamiętanego przy innej okazji ruchu. Pamiętamy więc wizje umysłu, nie zaś prawdziwe obrazy. Proces ten musi zadziwiać zwłaszcza ludzi młodych, z pokolenia Agaty Szymanek, dla których albumy czarno-białych zdjęć przyrodniczych nigdy nie były aktualne. Skłania to również do zastanowienia nad naturą wszystkich naszych wspomnień. Artystka w swoich obrazach ukazuje świat czarno-białych ujęć, podkolorowanych wtórnie przez umysł obserwatora. Zachodzą także inne zjawiska, charakterystyczne dla ludzkiej pamięci: przeskalowanie niektórych obiektów, skupienie uwagi na jednym, z reguły nic nieznaczącym, lecz specyficznym detalu, łączenie w jednym obrazie elementów z różnych, niepasujących do siebie sytuacji. Szymanek stosuje przemyślane kompozycje, podkreślające dynamikę zastygłą w bezruchu. Jej obrazy są bardzo plastyczne dzięki mocnemu modelunkowi światłocieniowemu i świadomie stosowanej kolorystyce. Powstałe w ten sposób dzieła są bardzo intrygujące i nowatorskie. Stanowią dla odbiorcy rodzaj rebusu, okazję do skonfrontowania się ze wspomnieniami własnymi lub „zapożyczonymi". W nieco podobny sposób budowana jest poetyka fotogramów. Agata Szymanek tworzy je, zestawiając dwa różne archiwalne zdjęcia, niezwiązane ze sobą tematem ani skalą. Następuje przeniknięcie obu kompozycji, motywów i świateł. Efekt potęguje wyeksponowanie fotogramu na light boksie, który napełnia pracę wewnętrzną emanacją światła, niczym obrazy na ekranie naszej nie zawsze prawdziwej pamięci.

Małgorzata Malinowska

III

In her artistic explorations, Agata Szymanek takes up the topic of memories. In the popular science portal Focus.pl I recently read the following thesis: Insects create false memories, just as humans do". Not to go into the method of testing phenomenon in bees - problematic in my view - we are outraged by the questioning of memories as a source of knowledge and part of personal participation in life. We concede, admittedly, that our judgement of a given question might be wrong, but as far as our experiences and emotions are concerned, we are inclined to see them as absolutely true, at least in the subjective sense. However, when watching the works of Agata Szymanek, we begin to suspect that the quoted thesis might be true. The artist's point of departure were nature albums, found in second-hand boosters and dusty bookcase. The photographs discovered in them are black and white, and the quality of print is far from perfect. As a result, the contrast might be blurred or sharpened, "grain" may appear or contours may become fuzzy. For people born in the 70s and earlier, these were contemporary publications., showing the intriguing world of animals, plants and exotic lands, which, apart from rare TV shows, were impossible to explore in any other way. Interestingly, the illustrations in these books were perceived back then as reflective reality. Thinking about this now, I picked up my favourite childhood book: V. J. Stanek's "The Great Atlas of Animals" from 1983. I remembered the photos in in to be "lifelike" and having an extraordinary effect on my imagination. In fact... when I look at the publication today, the first thing that strikes me is the horrible quality of black-and-white photographs. The colours of animals, preserved in my memory, came from detailed descriptions printed between the illustrations. It was the reader's mind that combined these elements, at the same time adding focus to the images and combining it with motion, remembered on another occasion. So, we remember the mind's visions rather than actual images. This process must be astonishing especially to the young people, from the generation of Agata Szymanek, since for them albums of black-and-white nature photography were never part of their present. This also inspires reflection on the nature of all our memories. In her painting, the artist shows a world of black-and-white frames, with colour added later by the viewer's mind. Other phenomena takes place, also characteristic for human memory: certain objects change their scale, attention is focused on one, usually insignificant, but specific detail, elements from different, clashing situations are combined in one picture. Szymanek uses measured compositions, emphasising a dynamism frozen still. Her paintings are very plastic thanks to strong modelling with light and dark as well as very consciously used range of colour. The works produced this way are surprising, intriguing and innovative. They are a kind of puzzle for the viewer, an opportunity to confront memories - be they our own or "borrowed". The poetics of photograms is constructed in the similar way. Agata Szymanek creates them by juxtaposing two different archival photographs, not connected by their subject or scale. Both compositions, their motifs and their light interpenetrate. The effect is reinforced by displaying the photograms on light boxes, which fill the works with an internal emanation of light, just like images on the screen of our -not-always-true memory.

Małgorzata Malinowska

AGATA WOLNIEWICZ

Agata Wolniewicz rozpoczęła edukację artystyczną w 2004 roku w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych w Koszalinie, które ukończyła wyróżnieniem w konkursie „Artystyczny Indeks Hestii". Studiowała na Wydziale Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego, uzyskując dyplom z projektowania graficznego. Następnie podjęła studia magisterskie na Akademii Sztuki w Szczecinie, które ukończyła we wrześniu 2012 roku egzaminem dyplomowym z projektowania graficznego z wynikiem celującym. W ostatnich latach jej prace z malarstwa, rysunku, projektowania graficznego, grafiki warsztatowej, plakatu oraz fotografii prezentowane były na wystawach zbiorowych w Polsce i za granicą. W 2012 roku uczestniczyła w międzynarodowych warsztatach Art Workshop w Danii. Od kwietnia 2015 roku związana jest z OFF Marina Przystań Kultury, gdzie zajmuje się sztuką, przede wszystkim malarstwem.

Agata Wolniewicz began her artistic education in 2004 at the State Secondary School of Fine Arts in Koszalin, which she graduated from with an award in the "Artystyczny Indeks Hestii" competition. After a few years' break, she undertook studies at the Department of Visual Arts at the University of Zielona Góra, where she had been learning graphic design techniques for three years and received her degree in Graphic Design. A year later, she continued her education at the newly founded Szczecin Academy of Art. In September 2012, she passed the diploma examination for the degree of the Master of Arts in Graphic Design with distinction. Over the last several years, Wolniewicz's works in painting, drawing, graphic design, printmaking, poster and photography have been presented at collective exhibitions in Poland and abroad. In 2012 she took part in an international art workshop in Denmark. From April 2015 she has been involved in the OFF Marina Culture Haven, where she deals with arts, mainly painting, on a daily basis.

CICHOŚĆ

Woda jest życiem
Ja jestem wodą
Woda jest mną
Moje życie płynie we mgle
A we mnie płynie pragnienie...

Porwane nurtem drogi donikąd, spowite w bezgranicznej pustce życie, okute w niemal niewładne ciało stoi o krok od urzeczywistnienia przelewających się wewnątrz niego pragnień. Cienka granica, jaka dzieli świat widza od świata przedstawionego jak gruba szklana ściana, nie pozwala na jakąkolwiek ingerencję. Jednak te dwa światy nie pozostają sobie obojętne, łączą się w wymiarze duchowym. Na znak empatii i zrozumienia widz może z bezpiecznego miejsca zanurzyć się w bezkresnej pustce. Może to samo poczuć, zrozumieć i współczuć.

W dość realistycznych przedstawieniach zarówno pod względem wielkościowym, jak i techniki malarskiej obrazowane przeze mnie sceny mogą sprawiać wrażenie części naszego realnego otoczenia. Jednak lekkie, widoczne niemal w każdym obrazie surrealistyczne zabarwienie weryfikuje te odczucia, stawiając prace po stronie wyimaginowanej rzeczywistości. Nieco zamarłe i odrobinę melancholijne przedstawienia budują umiarkowanie ezoteryczną atmosferę, ale przy tym nie zamykając się na widza, wręcz przeciwnie zapraszają do poznania świata, w którym żyją.

QUIETNESS

Water is life
I am water
Water is me
My life flows in the mist
A desire flows within me...

Captured by a current that leads to nowhere, veiled in a boundless void, life shod with a nearly inertial body is one step away from fulfilling desires that flow within it. A thin line that separates the viewer's world from the one presented allows no interference, as if it was a thick glass wall. However, these two realms are not indifferent to each other, as they merge in the spiritual dimension. As a sign of empathy and understanding, viewers may immerse themselves in the limitless void from a safe place. They may feel the same, comprehend and sympathise.

Being quite realistic both in terms of size and painting technique, the scenes I depicted may seem part of our actual surroundings. Nevertheless, this impression is verified by the light surrealistic approach noticeable in nearly each and every work, thus making them side with imaginary reality. These somewhat frozen and a bit melancholic depictions create a moderately esoteric atmosphere, yet are not inaccessible to viewers, inviting them to discover the world they live in instead.

PAWEŁ KLESZCZEWSKI
KASIA ZIMNOCH

Nazywamy się **Paweł Kleszczewski** i **Kasia Zimnoch**, pochodzimy ze Szczecina. Od 2012 roku mieszkamy i wspólnie prowadzimy działalność artystyczną w Cavan, mieście na pograniczu Irlandii i Irlandii Północnej. Paweł jest z wykształcenia malarzem, a Kasia historykiem sztuki. Razem tworzymy animacje wideo, w których łączymy plastykę z wiedzą z zakresu historii sztuki i antropologii kultury. Nasza praktyka artystyczna mieści się pomiędzy animacją wideo a sztuką wizualną. Od dwóch lat pracujemy nad multidyscyplinarnym projektem „Broken Tale", którego najważniejszym elementem jest 9-minutowa animacja łącząca motywy słowiańskie ze skandynawskimi i celtyckimi. Fabuła oparta jest na szwedzkiej baśni ludowej „Sagan om älgtjuren Skutt och lilla prinsessan Tuvstarr", znanej ze wspaniałych ilustracji Johna Bauera. Prace nad projektem prowadziliśmy także podczas rezydencji artystycznych w Jönköping w Szwecji, w Tartu w Estonii oraz w Tyrone Guthrie Centre w Irlandii. W 2013 roku zrealizowaliśmy animację „The Voyage of Saint Brendan", ilustrującą irlandzką legendę o podróżach św. Brendana Żeglarza, która była prezentowana na wystawach i festiwalach w Irlandii.

Paweł Kleszczewski and **Kasia Zimnoch** are an artist duo from Szczecin, who, since 2012 have been living and working in Cavan, a town in Ireland near the border with Northern Ireland. Kleszczewski is a painter and Zimnoch is an art historian. Together they create video animations in which they combine arts with their knowledge of art history and cultural anthropology. They locate their creative practice between video animation and visual art. For two years they worked on the project "Broken Tale", which is a multidisciplinary project whose most important element is a nine minutes long animation that combines Slavic, Scandinavian and Celtic motifs. The story of "Broken Tale" is based on the Swedish folk tale "Sagan om älgtjuren Skutt och lilla prinsessan Tuvstarr", which is known by the popular and great 1913 John Bauer illustrations of the tale. Kleszczewski and Zimnoch's work on the project took place during art residencies in Jönköping in Sweden, Tartu in Estonia and in the Tyrone Guthrie Centre in Ireland. In 2013 they created the animation "The Voyage of Saint Brendan" which illustrates the Irish legend about the travels of St. Brendan the Navigator – this work has been presented at exhibitions and festivals in Ireland.

BROKEN TALE 2016

Chcielibyśmy zgłosić na Festiwal Inspiracje 2016 naszą wideo/ animację „Broken Tale".

Animacja przedstawia podróż dziewczynki przez las do jego wnętrza. Nieodparta siła ciągnie ją do serca lasu, do jeziora ukrytego głęboko w prastarym borze. Jej przewodnikiem i mistycznym opiekunem jest łoś. Podczas podróży spotykają tajemniczych mieszkańców lasu, postacie znane z folkloru ludów europejskich. „Broken Tale" jest opowieścią o dojrzewaniu, przechodzeniu przez życie, sytuacjach granicznych, cyklu życia kobiety. Fabuła oparta jest na szwedzkiej baśni ludowej „Sagan om älgtjuren Skutt och lilla prinsessan Tuvstarr". Jezioro ma w tej historii znaczenie symboliczne, jest źródłem życia, a także tonią śmierci, miejscem, które od samego początku przyciąga do siebie bohaterkę. W czasie mistycznej podróży, która reprezentuje poszczególne etapy rytuału przejścia, dziewczynka traci posiadane przez siebie rekwizyty: wianek, białą sukienkę oraz bursztynowy naszyjnik ofiarowany jej przez matkę podczas narodzin. Zawarliśmy w tej historii odniesienia do folkloru i legend europejskich, do mitu Demeter i Kory, legend o orszaku leśnych stworzeń, rzece zapomnienia. Szwedzkie słowo „Tjärn" (w szwedzkim tytule pracy) oznacza głębokie, ciemne leśne jezioro i jest to bardzo popularny motyw w folklorze skandynawskim.

BROKEN TALE 2016

We would like to submit for "Inspiracje 2016" our video/ animation "Broken Tale".

The animation shows the journey of a girl through the forest to its interior. Irresistible force pulls her into the heart of the wilderness, to the lake hidden deep in the primeval forest. Her guide and mystical guardian is a moose. During the trip they meet the mysterious inhabitants of the forest, characters known from the European folklore. "Broken Tale" is a story about adolescence, passing through life, boundary situations, the life cycle of women. The story is based on the Swedish folk tale "Sagan om lilla älgtjuren Skutt oh prinsessan Tuvstarr" in which we found numerous references to the myths about seasons. The animation illustrate rite the passage with its thresholds. The lake in this story has symbolic meaning, it is a source of life and depths of death, a place which from the start attracted the girl, main character. In the time of mystic trip, which represents the individual stages of a rite of passage, the girl loses her possession props: wreath, white dress and amber necklace from her mother. We have included to the story the references to European folklore and legends, to the Demeter and Kora myth, the legends about forest creatures procession, the river of forgetfulness. The Swedish word „Tjärn" (in the Swedish version of title) means the deep, dark forest lake, and is a popular motive in Scandinavian folklore.